

Novel·la Una història de passió, natura, amor, follia i alpinisme

Dol al cim

Núria Perpinyà
Al vertigen

EMPÚRIES
455 PÀGINES
20 EUROS

JULIÀ GUILLAMON

Núria Perpinyà (Lleida, 1961) s'ha especialitzat en novel·les temàtiques: sobre el món de la ciència, la música, l'art, i ara (en la que és potser la més reeixida de les cinc que ha escrit juntament amb *Mistana*, publicada el 2005, que hi té molt a veure) l'esport extrem. Són novel·les documentades amb informacions que s'integren en els diferents nivells de la narració. En el cas d'*Al vertigen* es tracta de pàgines d'història, noms d'alpinistes, records de cordades, exploracions i conquestes de cims. Els personatges els fan sortir en les seves converses. Perquè Irena, René, Jurdi i el Vinyot són malalts d'alpinisme. Viuen en un refugi, en una subseralada inventada del Pirineu. Pujar

mntanyes és la seva raó de ser i en parlen amb passió enciclopèdica. Altres vegades es tracta de detalls observats, viscuts, llegits, sobre la manera de trescar per una paret, protegir-se d'una allau, la manera de viure la plenitud de la muntanya i la desgràcia de l'accident que provoca un final terrible.

Tots els protagonistes de Núria Perpinyà (el científic Joan Xamar, la pianista Olívia Kesler, l'alpinista Irena Besikova) tenen set

Núria Perpinyà
JORDI BELVER

d'absolut. I les seves aventures es desenvolupen en un doble pla intel·lectual i sensible: és la recerca de la bellesa i del coneixement, de la llibertat. El narrador, René, l'encerta quan diu que "a despit de les aparences, els escaladors i els intel·lectuals tenen punts en comú. Rars, elitistes, gent que va a la seva. Individualistes al cent per cent".

L'ambient està molt ben trobat. El paisatge alpi, la roca calenta, el marbre verdenc, les diferents textures del gel, permeten desenvolupar la història en una dimensió simbòlica, com ja passava a *Mistana*. Bachelard i els seus estudis sobre la imaginació poètica han deixat petjada en la neu. Mentre que la trama és més clara que altres vegades, amb una història d'amor-passió que té molta empenta, tot i que al final es fa una mica llarga.

L'individualisme creador enfrontat a la vida raonable, la parella, la família, els horaris organitzats, el treball ordenat. I en el pol oposat, l'atracció de la força i la bellesa, que provoca un vertigen passional. Entre aquestes dues grans forces, la veu del narrador, el guarda del refugi René Ceverní, que reconstrueix la història a partir dels testimonis de mails, cartes, dietaris, i dels seus propis records i impressions d'altre temps. L'arribada de la noia, mig morta enmig de la neu i el fred, dóna lloc a unes pàgines magnífiques. La història d'amor amb un arquitecte de ciutat és el cor de la novel·la. Amb les conseqüències que tindrà per a la parella i per al mateix René, observador aravat de l'amor i la dissort dels altres.

Fa la sensació que abans de començar a escriure Perpinyà s'aboca cada vegada a un món per explorar, s'hi immergeix fins aconseguir parlar el seu llenguatge, en aquest cas la llengua de les grans aventures alpines. En posaré dos exemples: la imatge del nus glaçat que es fa servir un parell de cops per referir-se a la dificultat insoluble o els nervis blancs que surten als dits de tant fer força en l'escalada: un signe de superioritat que Irena comparteix amb René. També fa la sensació que el procés que ha dut l'autora a capbussar-se en aquest

L'arribada de la noia mig morta enmig del fred i la neu dóna lloc a unes pàgines magnífiques

món simbòlic és tan interessant com la trama mateixa dels seus llibres. Cada volum és un desafiament: fer desaparèixer el món exterior i objectiu, fer sortir de dins una realitat alternativa, íntimament sentida i viscuda, a través de la qual pot parlar dels grans temes de sempre, els grans temes romàntics, de l'amor i el desamor, la vida i la mort. |